

Ο όσιος πατήρ ημών Αρσένιος - Η εκκλησιαστική συνείδηση †28 Νοεμβρίου 1989

[Ορθοδοξία](#) / [Αγιολογία](#)

[Sergiu Ciocârlan](#)

Σε μια έρευνα που κίνησε το περιοδικό « Dilema Veche », το 2017 σχετικά με το «Φαινόμενο- Αρσένιος Μπόκα- », ένας από τους συντάκτες υπέβαλε ορισμένες εύλογες απορίες: « Στην ουσία, τί γνωρίζουμε εμείς για τον άνθρωπο Zian και για τον πρεσβύτερο Αρσένιο, τί γνωρίζουμε για τη ζωή του, για το έργο του, για τον αγώνα του; Τί βαρύτητα έχει ο λόγος του? πόσο αξιόλογη για να την ακολουθήσει κανείς είναι η διδασκαλία του; Τί είναι αληθινό και τί απόκρυφο σ' αυτήν την αφήγηση; Διότι κάτω από την πίεση της λαϊκής λατρείας και της δημοσιότητας , το οποιοδήποτε φαινόμενο, τείνει προς τον εκφυλισμό της αλήθειας, προς τη δημιουργία ενός θρύλου και ενίοτε μεταμορφώνεται στην ίδια του την αντίθεση». Επειδή σήμερα η αυθεντική εικόνα του βίου του Οσίου είναι σχεδόν άγνωστη και επειδή το «φαινόμενο» τείνει να αποκτήσει τη μορφολογία μιας σφετεριστικής αφήγησης, θεώρησα ωφέλιμο να επαναφέρουμε ορισμένα σημεία αναφοράς της εκκλησιαστικής συνείδησης, όπως αυτά αποκαλύπτονται στα

συγγράματά του. (S.C)

Ο όσιος βαδίζει την οδό της αυταπάρνησης σιωπηλά, χωρίς κανένα εξωτερικό γνώρισμα, άγνωστος στους έξωθεν. Τίποτε το θαυματικό για την κοινωνία μας, που αποζητά εκδηλώσεις, έξοδο στο παλκοσένιδο. Καταρχάς απαρνείσει τον έξω κόσμο και όλα όσα θα μπορούσαν να σε κρατήσουν δεμένο μαζί του. Έτσι ξεκινά ο μοναχικός βίος. «Εν συνεχεία, απαρνούμαστε όλες τις εσωτερικές ομοιώσεις μας με τον κόσμο»[\[1\]](#). Και αυτό είναι ένας συνεχής αγώνας, που μπορεί να διαρκέσει μια ολόκληρη ζωή. Αγωνίζεσαι ενάντια στα πάθη, στις συνήθειες και σε όλες τις προσωπικές σου κακώσεις, διότι όλα αυτά σε εμποδίζουν να ακολουθήσεις τον Κύριο. Η αυταπάρνηση είναι η πρώτη προϋπόθεση για να ακολουθήσεις τον Κύριο, και « η αυταπάρνηση δεν είναι ήττα ή αδυναμία», αλλά ειρήνη και κραταίωση του πνεύματος.

Καθημερινά παρουσιάζονται ευκαιρίες. Ο όσιος προτρέπει στην « κατάκτησή τους». Κάθε στιγμή έχεις τη δυνατότητα της αυταπάρνησης. Ο εαυτός μας « είναι το εγώ, ο εγωισμός». Αυτός πρέπει να ξεριζωθεί, μαζί με όλα τα απογεννήματά του. « Ο τρόπος με τον οποίο αντιμετωπίζουμε αυτές τις ευκαιρίες αποδεικνύει την πραγματική μας κατάσταση.» Καμιά ευκαιρία, όποια και αν είναι αυτή, δεν σε αφήνει όπως σε βρήκε. Αυτή που χάθηκε υποτονεί την πνευματική ζωή, ενώ αυτή που κατακτήθηκε αυξάνει τη ζωή του Αγίου Πνεύματος μέσα μας ». Με αυτόν τον τρόπο, η καθημερινή ζωή δεν είναι μια ασήμαντη ζωή. Ο έσω άνθρωπος μεγαλώνει, βαδίζοντας στις διάφορες ηλικίες της πνευματικής ζωής. Παρόλο, που μοιάζουν ασήμαντες, αυτές οι ευκαιρίες αποφέρουν πλούσια αυταπάρνηση. Αν δεν σου γίνουν συνήθεια, δεν μπορείς να ομολογήσεις το Χριστό υπό αντίξοες καταπιεστικές συνθήκες, ακόμη κι αν έχεις την εντύπωση ότι μπορείς να το κάνεις

Ο όσιος ομιλεί σπάνια και, όταν το κάνει είναι λιγόλογος. Η βιωτή του αποτυπώνει στην κάθε λέξη την έννοια του βάθους. Έτσι, στο εσωτερικό των λέξεων φαίνονται ξεκάθαρα οι σταυρώσεις της στιγμής. Πώς συντελείται; Δια της υπακοής, που στο μοναχισμό είναι κάτι θεμελιακά ιδιαίτερο: « είναι μια υπακοή που πηγάζει από την πεποίθηση του ότι, από την συνείδηση του ηγουμένου ή του πνευματικού, σου μιλά ο Ιησούς Χριστός».

Το πεδίο της μάχης - ο νους

Το πεδίο της μάχης του είναι ο νους . Σίγουρα, υπάρχουν και πάθη, που λειτουργούν μέσω των αισθήσεων, αλλά τα περισσότερα είναι του νοός. Με τη νηστεία και την προσευχή επανακτάς το εσωτερικό σου πεδίο. « Με το όνομα του Ιησού , στην αρχή εκφώνως, με το στόμα και έπειτα νοερά, εισχωρούμε από τα έξω εις τα έσωθεν, προς τον Ιησού». Ο δε Κύριος παλεύει με τον αντίδικο στον ίδιο μας το λογισμό. Δεν είναι όμως αρκετό. Την οδό μπορείς να τη βαδίσεις μόνον με τη βοήθεια ενός δοκιμασμένου διδασκάλου. Χρειάζεται συχνή εξομολόγηση, αλλά χωρίς επιπολαιότητα, διότι η συχνή εξομολόγηση, στις ρηχές ψυχές, αποβαίνει συμβατική. Γι αυτό βοηθούμαστε από τον « έλεγχο της συνειδήσεως» ή από την «εξαγόρευση των λογισμών», που μπορούν να γίνονται όσο το δυνατό πιο συχνά».

Τίποτε δεν είναι επιπόλαιο ή αναγωγικό. Όντας ένας αυθεντικός πνευματικός καθοδηγητής, ο όσιος διεισδύει στα βάθη της συνείδησης, εκεί ακριβώς που γεννιούνται οι λογισμοί. Εσύ δεν ξέρεις πως είναι οι λογισμοί, διότι η ποικιλότητά τους είναι ζαλιστική και δεν ξεχωρίζεις . Κάποιος άλλος στους αποκαλύπτει. « Άλλωστε και οι καλοί λογισμοί πρέπει να ελέγχονται από μια άλλη πιο διαυγή συνείδηση, « Και τι απομένει δικό σου? Τίποτε. Μόνον η ερώτηση. «Ανερώτητα, τίποτε δεν είναι καλό διότι μόνος σου δεν μπορείς να αμυνθείς από τα βέλη της ματαιοδοξίας».

Ο αόρατος πόλεμος είναι ατελειώτος, διότι και η «αυταπάρνηση δεν κατορθώνεται με μιας, ούτε μια για πάντα». Είναι απαραίτητη πολλή υπομονή και εκ βαθέων αντίσταση στο πάθημα της σημαντικότητας- του εγωισμού, που εκδηλώνεται ποικιλοτρόπως : « Το πάθος της σημαντικότητας, η ασθένεια της πρωτοκαθεδρίας ή του τιμητικού ονόματος , η ασθένεια της αυθάδειας, της ανυπακοής, της αντιλογίας, το μούτρωμα, η κατήφεια, η φοβία του εξευτελισμού, όλα αυτά αποτελούν μορφές στις οποίες αναπτύσσεται και πολλαπλασιάζεται ο εγωισμός στην ψυχή».

Πώς αντιμετωπίζουμε «την πολύ σφιχτή λογική» του αντικειμένου; Με την

ταπεινοφροσύνη που εξομαλύνει το νου». Έτσι, αποσπώμαστε από την «επιφάνεια» της ύπαρξης, από την « πλέον εξωτερική έκφραση της ζωής», για να εμβαθύνουμε στα μύχια του νου όπου ο Κύριος μας διδάσκει να αγαπάμε το σταυρό, να « δεχόμαστε και να πιστεύουμε ότι η εκκοπή του ιδίου θελήματος είναι μ'ένα λόγο κάθαρση από τα πάθη».

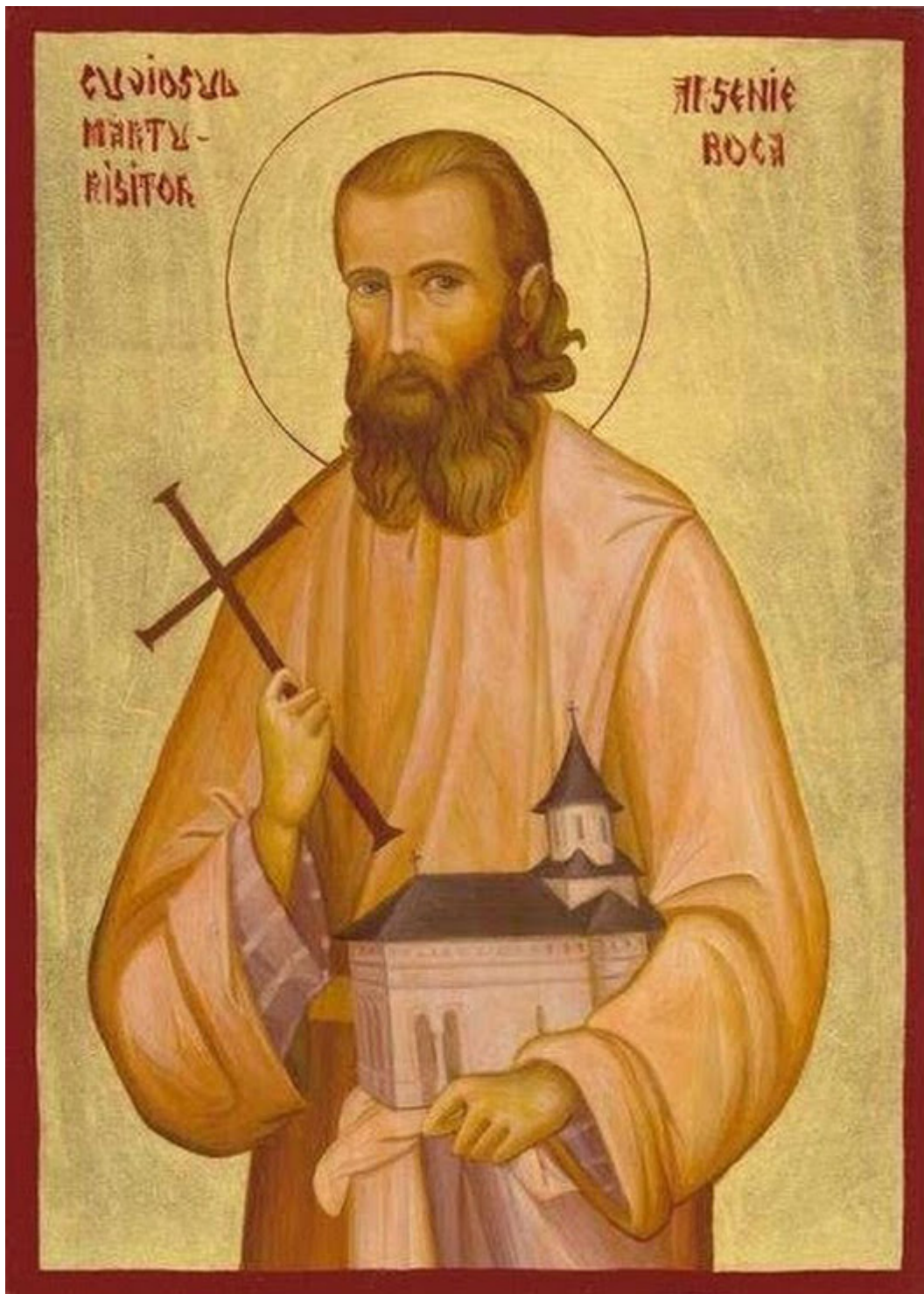
[1] Επιλεκτική βιβλιογραφία : Ο πατήρ Αρσένιος Μπόκα, *Η πρακτική του μοναχικού βίου*, Deva, Εκδόσεις της Επισκοπής Ντέβας και Χουνεντοάρας, 2019, Ο πατήρ Αρσένιος Μπόκα, *Scrieri inedite- Ανέκδοτα συγγράμματα* Εκδόσεις της Επισκοπής Ντέβας και Χουνεντοάρας, 2019

[page_end]

Η έσω εικόνα

Το να προχωρεί κανείς στην οδό της μετανοίας σημαίνει ότι αναπτύσσεται και δεν μπορείς να αναπτυχθείς παρά βασιζόμενος στην απόλυτη εμπιστοσύνη στους διδασκάλους σου: τον ηγούμενο ή την ηγουμένη και τον πνευματικό». Όσο « συζητάς» με τις καλές συμβουλές τους, δοκιμάζοντάς τες, εξετάζοντάς τες με «κριτικό πνεύμα», δεν μπορεί να γίνεται λόγος για «μια πίστη σε βάθος » αλλά για μια πίστη του γράμματος του νόμου. Ο ίδιος ο όσιος αποτελεί παράδειγμα της σε βάθος βίωσης του μοναχισμού, εναγγαλιζόμενος το σταυρό με τη χαρά της αγάπης, χωρίς να τον θεωρεί βάρος και αντιξοότητα. Μόνον τότε έχουμε πνευματική ανάπτυξη, όταν ο υποτακτικός θα χαίρεται με την κάθε ευκαιρία αυταπάρνησης, που παρουσιάζεται και ο καθοδηγητής του « θα τον επιπλήττει με πραότητα και θα τον αποδοκιμάζει με ταπείνωση, ειδάλλως η διόρθωση επιτυγχάνεται, αλλά δεν πείθει».

Η αντιμετώπιση του πλησίον δεν γίνεται επιλεκτικά, αδιάφορο αν εισαι μοναχός ή όχι. Ο Χριστός, που βρίσκεται μέσα σου, τους δέχεται όλους με την ίδια αγάπη. « Αν έχουμε το Χριστό στην καρδιά μας, εμφανίζουμε το ίδιο πρόσωπο σε όλους». Από αυτή σου την αντιμετώπιση θα φανεί η εσωτερική σου πρόοδος ή στην αντίθετη περίπτωση, το χάσιμο του χρόνου. Επομένως, από το κατοικητήριο της καρδιάς στο Πνεύμα του Θεού πηγάζει όλη η συμπεριφορά του μοναχού προς τα έξω, ενώ τα έξω, από τον τρόπο, που τα συντελεί, αυξάνουν το πνεύμα των έσω».

Ο όσιος καταγγέλει το «μοναχισμό του ενδύματος», που αποτελεί ολίσθημα από τη «φωτεινή αποστολή» της ακολούθησης του Χριστού. Προειδοποιεί σχετικά με τις απογοητεύσεις και τις δυσαρέσκιες («μεταμφιέσεις του εγωισμού»), τη στάση των ψυχών που «μένουν μόνιμα τεταμένες , σε θέση αυτοάμυνας έναντι όποιου συνετισμού, έτοιμες να υπερασπίσουν το «δίκιο τους», να δικαιολογήσουν τη θλίψη τους, να «εξηγήσουν» αυτοί καλύτερα την αιτία και ουδέποτε αισθάνονται την ανάγκη να ακούσουν και να ακολουθήσουν - αν υπάρχει - κάποιον άλλο δρόμο πέραν αυτών, που οι ίδιοι είναι ικανοί να αντιλαμβάνονται». Για να μπει σε μια σειρά, η

υπακοή είναι ζωτικής αξίας. Τίποτα δεν οικοδομείται άνευ υπακοής, η οποία είναι και η πιο βαριά δοκιμασία του μοναχισμού. Για την κοινωνία μας είναι απαράδεκτο να εμπιστευτείς τον εαυτό σου σε μια ιδέα, που δεν σου ανήκει. « Η υπακοή είναι αυτό το απλό γεγονός: η ικανότητα του να δεχτείς στην ψυχή και το νου σου μια άλλη ιδέα, αυτήν του πνευματικού σου, η δυνατότητα του να μην εξαρτάσαι από το δεδομένο, που εσύ βλέπεις, αλλά να δέχεσαι με μεγαλύτερη χαρά το λόγο του πνευματικού σου».

Ο όσιος είναι ένας άνθρωπος, που είναι παρών στα κοινά της ζωής, όμως πέρα από το εξωτερικό έργο του, εκτυλίσσεται μια εντελώς διαφορετική ζωή, αφάνταστου βάθους. Στο εσωτερικό της βρίσκεται αδιάλλειπτα, διότι « η ζωή του μοναχού είναι μύχια, πνευματική, ενώ η ζωή στο κόσμο είναι εξωτερική. Δεν μοιάζουν η μια με την άλλη.» Όταν ο Θεός επιτρέψει παρουσιάζονται στη ζωή του μοναχού τρομερά, ιστορικά διλλήματα. Προσέχοντας τη ζωή του οσίου, αντιλαμβανόμαστε ότι η πορεία του στον κόσμο είναι τελείως διαφορετική απ'αυτήν, που μπορούμε να φανταστούμε. Είναι ο μοναχός που διατηρεί την ειρήνη του παντού και διασχίζει την κοινωνία χωρίς να αναζητά τα των ανθρώπων, χωρίς να επιθυμεί ή να προσκολλάται στο λόγο τους. « Ο νους του είναι στο δρόμο του και η σκέψη του στο Θεό». Πώς μοιάζει αυτός ο μοναχός; « Ο ίδιος είναι και εσωτερικά και εξωτερικά, πράος και ταπεινός, αποφασιστικός και ήρεμος. Η εξωτερική αναστάτωση δεν τον αποσπά από τα ψυχικά του γνωρίσματα, αντίθετα εκείνος « φέρνει την ειρήνη». Η εξωτερική και η εσωτερική μορφή του μοναχού εναρμονίζονται απόλυτα, από τη μια διαβλέπεις την άλλη».

Όχι μόνο ο μοναχός, αλλά και ο κάθε άνθρωπος, που προσπαθεί να αποβάλλει « τις εσωτερικές του ομοιώσεις με τον κόσμο» θα βρίσκεται μεν εντός του κόσμου, αλλά και υπέρ τον κόσμο». «Αφενός αναγκαστικά βρίσκεται εντός του κόσμου, δια της σαρκικής και κοινωνικής πτυχής της φύσεώς του, αφετέρου σαν ελεύθερη και πνευματική οντότητα, ο άνθρωπος υπερβαίνει τον κόσμο. Ο κόσμος μπορεί να τον ορίζει , αλλά όχι εξ'ολοκλήρου». Όταν ο όσιος γράφει για την έξοδο από τον κόσμο, δεν εκφράζεται μεταφορικά, αλλά στοχεύοντας πάντα στο Πρωτότυπο Χριστός. « Ως μαθητές Του, Εκείνος θα μας βγάλει από τον κόσμο από τον ίδιο δρόμο, που Αυτός πρώτος διένυσε. Από αυτήν την άποψη , η ιστορία επαναλαμβάνεται. Αν μεταξύ των ανθρώπων δεν θα βρίσκεται πλέον κάποιος δια του οποίου να επαναληφθεί η ζωή του Ιησού, θα έρθει το τέλος του αιώνας τούτου». Ταξιδεύουμε επομένως με το πρόσωπο στραμμένο στην Αλήθεια, όχι κινούμενοι από τα φαινόμενα του κόσμου, που μας οδηγούν στο πουθενά, σε μια άβυσσο χωρίς νόημα. Ο κόσμος είναι μια δοκιμασία την οποία περνάμε « με την άμεση βοήθεια του Αγίου Πνεύματος». « Ο πνευματικός άνθρωπος διασχίζει τη ζωή αυτού του κόσμου με τη ματιά στραμμένη στά άρρητα βάθη της. Παντού

βλέπει μυστήριο και τίποτε το αμετάκλητα σταθερό, σ'αυτον τον κόσμο. Για τον πνευματικό οφθαλμό ο κόσμος γίνεται διάφανος και τα όρια του συνεχώς διευρύνονται.»

Πώς αποκτούμε νουν Χριστού;

Αποβάλλεις τον συγχισμένο από τα πάθη και πληγωμένο από τον εγωισμό νου σου και ενώνεσαι με το νου του Χριστού. Παραδόξως , με το που θα εγκαταλείψεις το αρρωστημένο εγώ του νου, μπορείς να λάβεις την ίαση. « Γι'αυτό μας ενέδυσε ο Χριστός εν Εαυτώ , σαν να παίρνεις, εσωτερικά.κάποιον στην πλάτη και να τον ανεβάζεις πάνω σ'ένα βράχο, στον οποίο ο ίδιος δεν θα μπορούσε να ανέβει».

Με τη διάθεση της παραίτησης φτάνεις σε σημείο πλέον να μην γνωρίζεις και να μην επιθυμείς παρά μόνον ό,τι ο Χριστός σε διδάσκει. Δεν είναι όμως καθόλου εύκολο, διότι μέσα σου υπάρχει μια ολόκληρη παιδεία ανυπακοής και καλλιέργειας του εγώ. Η εργασία πρέπει να ξεκινήσει με υπομονή, όπως στο σχολείο. « Για γίνει η αυταπάρνηση ψυχική μας ιδιότητα, πρέπει να την μάθουμε, όπως μαθαίνουμε τη γραφή, εως ότου καταφέρουμε να γράφουμε χωρίς να ψάχνουμε τα γράμματα ή τα τετράδια καλλιγραφίας». Από τη στιγμή, που θα εξοικειωθούμε μαζί της, γίνεται δική μας. Αυτή η άσκηση μας βοηθάει αφάνταστα πολύ. Σε τί; Ο όσιος λέει ότι «αυτή η είναι η μετατόπιση του νοός». Εγκαταλείπεις το ελλάτωμα να ακολουθουθείς τον εαυτό σου, απεχθανόμενος την ίδια σου τη ζωή, που εκτυλίσσεται υπό τους όρους της ματαιότητας, για να γίνεις γεωργός στην άμπελο του Κυρίου. « Αυτό το πράγμα είναι και δώρο του Θεού. Όταν η μετατόπιση του νοός αποτελεί ψυχική κατάσταση, που βιώνεται καθημερινά, η ανάγκη της αυταπάρνησης γίνεται από μόνη της επιτακτική».

Πέραν από τη χοϊκή επικάλυψη των λέξεων βρίσκονται οι συγκεκριμένες και πρακτικές τοποθετήσεις. Ποιές είναι αυτές; Πώς φέρεσαι όταν μετατόπιση του νοός γίνεται κεκτημένο; « Εξ'άλλου, η πνευματική ζωή στην οποία λέμε ότι μετατοπιστήκαμε, είναι η καθημερινή μας ζωή , μόνον που σε όλες τις τις λεπτομέρειες συμπεριφερόμαστε σύμφωνα το Άγιο Πνεύμα. Η πνευματική ζωή είναι λοιπόν μια συνηθισμένη ζωή, που όμως βιώνεται στο Πνεύμα του Θεού. Όταν πραγματικά ακολουθούμε τον Ιησού, όταν Τον αγαπούμε περισσότερο από τον εαυτό μας, διαφορετικά είναι όλα μας τα λόγια, διαφορετική η ταπείνωση, διαφορετική η αγάπη, διαφορετική η γνώση, διαφορετικοί οι κόποι, διαφορετική η καρδιά και ο νους μας. Χρειαζεται όμως μεγάλη προσοχή για να μην απαντούμε ανάλογα με τον άνθρωπο ή το πάθος».

Ο όσιος γράφει τόσο φυσικά για την μετάνοια, ώστε κατανοούμε ότι πέρα από τις λέξεις βρίσκεται το ίδιο του το βίωμα, σε κατάσταση νοός που έχει ανακαινισθεί

από το Πνεύμα. Διότι κανείς δεν μπορεί να κατέχει τέτοια επίγνωση αν ο νους του δεν έχει θεραπευθεί από τα πάθη. Τα πάθη αλλάζουν το νου. Βαδίζοντας όμως την οδό της εσωτερικής μετανοίας, ο Χριστός κατεργάζεται το ίδιο το μυστήριο της μετατόπισης του νοός από τις εφήμερες υποστάσεις του κόσμου, στις αιώνιες. Ο λογισμός δεν ακολουθεί τον κόσμο τούτο, μετατοπιζόμενος σε άλλο πλάνο. Και έτσι « μισείς την ίδια τη ζωή σου, που διένυσες σύμφωνα με το κοσμικό μοντέλο». Και λαμβάνει χώρα ένα τεράστιο γεγονός. Η στενή μας συνείδηση, η εγκλωβισμένη στις χειροπέδες της λογικής της ανθρώπινης γνώμης, διευρύνεται μέχρι, που αποκτά μια τελείως διαφορετική θεώρηση των πραγμάτων - αυτήν του Υιού του Θεού. «Διότι η πραγματική ελευθερία δεν είναι παρά μόνον «η ελευθερία των τέκνων του Θεού». Πραγματικά ελεύθεροι δεν είναι παρά μόνον εκείνοι, που η Αλήθεια Χριστός τους απελευθερώνει από τη δουλεία των απόψεων, ακόμη και των πιο λογικών».

Πρόκειται για διόρθωση της φύσεως; Αναμφίβολα. Στην πορεία της αυταπάρνησης αρχίζεις να ξεχωρίζεις το νόημα της επίγειας ζωής σου. « Η αλήθεια είναι ότι, μέχρι να πάρεις κουράγιο και να νοιώσεις τη γεύση αυτής της διόρθωσης της φύσεως, δεν είναι και τόσο εύκολο. Δεν Τον βλέπεις το Χριστό να κατοικεί ούτε στη συνείδηση των πνευματικών σου, αλλά ούτε και μέσα σου, από το τσούξιμο των διακονημάτων, που επιπλήττουν και εκβάλλουν το πονηρό και εγωιστικό πνεύμα. Σαν αρχάριος, δεν βλέπεις ακόμη ποιός είναι αυτός που φωνάζει μέσα σου, από τα έγκατα της φύσεώς σου». Η λύση είναι μια και μοναδική - το θάρρος της οριστικής παραίτησης από τον νου στον οποίο μεσολαβούν τα πάθη, που σου δημιουργούν την ψευδαίσθηση της αυτονομίας- και η αποδοχή του νου του Χριστού. « Δεν υπάρχει άλλη διέξοδος εκτός από «την ανακαίνιση του νου» σε μια άλλη νοοτροπία, αυτήν του Θεού. Την μετατόπιση της φύσεως στους νόμους του Θεού. Αυτή είναι περίπου η έννοια της λέξεως μετάνοια.»

[page_end]

Η αγάπη η εν τη φυλακή του νέου νοός

Σε αυτήν την κατάσταση ο αγωνιστής δεν έχει ανάπαυση, αγρυπνώντας συνεχώς, μη τυχόν του κλαπεί ο θησαυρός. Είναι τόσο μεγάλος ο κόπος να αποκολληθείς από τις «εσωτερικές κοσμικές ομοιώσεις», που δεν επιτρέπεις πλέον στον εαυτό σου στιγμές απροσεξίας, διότι ο αντικείμενος, καιροφυλακτεί ακούραστα προκειμένου να σε ληστέψει. Τί είναι λοιπόν αυτό που σε κάνει να βρίσκεσαι σε εγρήγορση? Διότι πρόκειται για μια μόνιμη εσωτερική ένταση, μια αφάνταστη ανάλωση, πολύ περισσότερο, που στην επιφάνεια τα νερά παραμένουν μόνιμα γαλήνια. Είναι κάτι που δεν μπορεί να χωρέσει στις καημένες τις λέξεις, διότι δεν πρόκειται περί δεξιότητας, αλλά περί του « γεύσασθε και ίδετε ότι χρηστός

Κύριος». Γευόμενοι και λαμβάνοντας τον ανακαινισθέντα - νου του Χριστού. Ο όσιος είναι οδηγός για σένα που δεν βλέπεις. Δια της υπακοής και του θάρρους της αυταπάρνησης , έφτασες αυτή τη στιγμή να γεύεσαι όσα ο Κύριος σου ετοίμασε στην πορεία. « Όταν δε ο Θεός είναι ο θησαυρός σου, Εκείνος καταλαμβάνει το μεγαλύτερο μέρος των ημερών σου, με Εκείνον σκέφτεσαι, Αυτόν αναζητάς, σύντομα θα σε βγάλει από όλα τα άλλα, διότι όσο παράξενο κι αν σας φαίνεται, έτσι είναι όμως - ήρθαμε σ'αυτόν το κόσμο για να μάθουμε να αποσπώμαστε απ'αυτόν. Αυτό, διότι μόνον από κει και πέρα, ήδη από τώρα, αρχίζει η αληθινή Ζωή».

Αγαπώντας τον Κύριο, με Αυτόν ασχολούμαστε, μας διαβεβαιώνει ο Όσιος. Γι'αυτόν παραιτούμαστε από τα ίδια, λαμβάνοντας αυτά που Εκείνος μας δωρίζει. Η νηστεία είναι χαρά μας, ενώ η προσευχή με το όνομα του Ιησού, ευωχία. Με αυτήν την προσευχή «φτάνουμε από τα εξώτατα του νου και της καρδιάς μας, προς το βάθος της ύπαρξής μας, εκεί όπου εντός μας κατοικεί ο Ιησούς». Έτσι λοιπόν, οδηγούμενοι από το Πνεύμα στην φύλαξη του νου, αποκτούμε μια διευρυμένη συνείδηση. « Δια του Πνεύματος του Αγίου εξασκούμαστε σε μια νέα οντολογία και γνώση της ανθρωπίνης φύσεως: την « επιστήμη της σωτηρίας», « της ανακαίνισης του νου», την επιστήμη της θέωσης του ανθρώπου».

<https://bit.ly/3fMzPcu>